

Arrest

nr. 169 331 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN NIMMEN, die in opvolging van advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2010 huwt verzoekster te Marokko met een Belgische onderdaan, dhr. A.C. Zij is op 19 oktober 2010 aangekomen op het Belgische grondgebied met een geldig paspoort en een visum type D.

Op 16 december 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 30 juli 2013 scheidt verzoekster van haar Belgische echtgenoot.

Op 12 oktober 2015 beslist de gemachtigde een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 162 022 van 12 februari 2016 het beroep verwerpt.

Op 11 december 2014 doet verzoekster een huwelijksaangifte met dhr. M.A., van Marokkaanse nationaliteit. Op 22 januari 2015 doet verzoekster afstand van dit voorgenomen huwelijk.

Op 8 maart 2016 doet verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, dhr. A.B..

Op 20 april 2016 geeft het openbaar ministerie een negatief advies betreffende de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 22 april 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

Verzoekster dagvaardde de ambtenaar van de burgerlijke stand voor de familierechtbank.

Op 1 juni 2016 wordt verzoekster opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: M.

geboortedatum: 023.12.1983

geboorteplaats: Douar Sahb El Fai

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .....

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19.10.2015 (bijlage 21 van 12.10.2015).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene huwde op 02.08.2010 te Simane (Marokko) met een Belgische onderdaan A.C. Op 19.10.2010 kwam betrokkene met een geldig paspoort en visum type D in België toe. Op 16.12.2010 werd aan betrokkene een F-kaart afgeleverd. Betrokkene scheidde op 30.07.2013 van haar Belgische echtgenoot. Gezien de wijziging van de gezinssituatie en gezien betrokkene niet meer samenwoonde met de persoon op basis van wie zij een verblijfsrecht ontving (gezinshereniging), werd haar verblijfsrecht ingetrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 21). Deze beslissingen werden op 19.10.2015 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten werd op 12.02.2013 door de RVV verworpen.

Op 11.12.2014 maakte betrokkene bij de gemeente Houthalen-Helchteren melding van haar voorgenomen huwelijk met een Marokkaans onderdaan, (M. A. geboren 01.01.1976). Echter op 22.01.2015, een goed maand later, deed betrokkene afstand van dit voorgenomen huwelijk.

Betrokkene diende te Houthalen-Helchteren een verklaring van wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan (A., B. geboren op 21.07.1971). Op 22.04.2016 weigerde de gemeente Houthalen-Helchteren deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Hasselt (van 20.04.2016) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat dhr A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Marokko. Zowel betrokkene als dhr A. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de registratie van wettelijk samenwoning vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van de wettelijke samenwoning.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden om de overname te vragen aan Marokko.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 19.10.2015 (bijlage 21 van 12.10.2015).

Het verblijfrecht dat betrokkene verkreeg als echtgenote van een Belgische onderdaan A. C. werd ingetrokken nadat betrokkene scheidde van haar Belgische echtgenoot en zij aldus niet meer samenwoonde met de persoon op basis van wie zij verblijfrecht ontving (gezinshereniging).

Van het voorgenomen wettelijk huwelijk met een Marokkaans onderdaan dhr M. A. (...) dat betrokkene bij de gemeente Houthalen-Helchteren ging melden, deed betrokkene afstand.

De wettelijke samenwoont met de Heer A. B. dat betrokkene wenst te registeren werd door de gemeente Houthalen- Helchteren geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoont niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoont vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat dhr A. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar de Marokko.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekster de schending aan van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 15 en 22 van de Grondwet.

4.3.2.2 Beoordeling

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster, die weliswaar beweert dat de motivering niet afdoende is, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing geen melding is gemaakt van het feit dat ze officieel reeds een jaar samenwoont op hetzelfde adres als haar Belgische partner. De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en zij tevens niet aantoonde reeds 'officieel een jaar' samen te wonen. Dat uit de bestreden beslissing in tegendeel blijkt dat de registratie van de wettelijke samenwoning is geweigerd op 22 april 2016.

Waar verzoekster betoogt dat de Rechtbank van Eerste Aanleg erover zal oordelen en dat in afwachting artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, is haar betoog hypothetisch.

Verzoekster wijst erop dat de zaak wordt ingeleid op 9 juni 2016 en dat zij persoonlijk wenst te verschijnen op de Rechtbank. Evenwel toont verzoekster niet aan dat haar persoonlijke verschijning wordt gevraagd door de voorzitter van de Rechtbank en dat zij zich niet kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman.

Verzoekster meent ook dat het argument in de bestreden beslissing dat zij in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat zij alsnog mag wettelijk samenwonen zij voor de bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag kan indienen, in strijd is met het inreisverbod dat

haar eveneens op 1 juni 2016 ter kennis werd gebracht. Verzoekster kan evenwel om de opheffing of opschorting vragen van het inreisverbod om humanitaire redenen met toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt verder dat haar Belgische partner haar niet kan volgen aangezien hij kinderen heeft uit een vorig huwelijk en reeds 20 jaar tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gemotiveerd dat verzoekster, zowel als haar Belgische partner, op de hoogte waren van het feit dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster in België. Bovendien is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij thans oordeelt dat er geen gezinsleven is aangezien de registratie tot wettelijke samenwoning is geweigerd in gevolge het negatief advies van het openbaar ministerie.

Verder wijst verzoekster erop dat de verwerende partij geen enkele melding heeft gemaakt van haar sociale- en economische verankering in België. Zij heeft geen familie in haar land van herkomst. Zij meent dat aldus artikel 8, 2° van het EVRM is geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er dient in de eerste plaats op te worden gewezen dat, wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu blijkt uit het betoog van verzoekster dat zij zich beroept op een gezins- en familieleven met haar voorgehouden Belgische partner en haar privé-leven. Enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt in het verzoekschrift evenwel niet concreet verduidelijkt.

Waar de verzoekster aangeeft dat zij sedert een jaar samenwoont met haar Belgische partner en dat zij een relatie onderhouden, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de diensten van de gemeente Houthalen-helchteren als het ambt van de procureur des Konings bij het parket van Hasselt onderzoek hebben verricht naar de waarachtigheid van de verklaring van wettelijke samenwoning die op 8 maart 2016 werd afgelegd door de verzoekster en de heer A. B.. De procureur des Konings heeft een grondig onderzoek gevoerd en is tot het besluit gekomen dat er verschillende elementen zijn die wijzen op het voornemen van een schijnsamenwoning. Er zijn volgens de procureur duidelijke indicaties dat de verzoekster en de heer A. B. geen duurzame en affectieve relatie op het oog hebben of beleven. Het gegeven dat de verzoekster op de dag van de thans bestreden beslissing werd aangetroffen op het adres van haar voorgehouden partner en het gegeven dat zij reeds enige tijd op hetzelfde adres verblijven (hoewel thans niet is bewezen dat er reeds een jaar een gezamenlijke verblijfplaats werd genomen), doet geen afbreuk aan deze duidelijke tegenindicaties. De gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen affectieve relatie en dus geen effectief beleefde gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Ook middels de voorlegging van kopieën van de dagvaardingsakte, toont de verzoekster, gelet op het grondige onderzoek waaruit een schijnsamenwoning bleek, niet aan dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing met de heer A. B. een effectief beleefde gezinsband had. Ook de overige loutere beweringen zoals uiteengezet in het verzoekschrift tonen op zich geen effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

In het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 27, §1 van de Vreemdelingenwet, verwezen naar de gedwongen grensleiding en in dezelfde akte wordt deze gedwongen grensleiding uitvoerig gemotiveerd, onder meer door verwijzing naar de weigering tot het registreren van de wettelijke samenwoning na het negatief advies van het parket van Hasselt van 20 april 2016 en de daaruit gebleken vaststelling dat de samenwoning niet gericht was op het aangaan van

een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De gemachtigde heeft aldus bij het treffen van de thans bestreden beslissing de wettelijke samenwoning tussen de verzoekster en de heer A. B. in rekening genomen, doch hij stelde vast dat het om een schijnsituatie ging. Deze vaststelling wordt thans op het eerste gezicht niet met concrete elementen weerlegd.

Wat er ook van zij, merkt de Raad bovendien op dat met de thans bestreden beslissing aan de verzoekster geenszins enig verblijfsrecht ontnomen wordt die haar feitelijk tot het beleven van een gezinsleven in België in staat stelde, zodat het hier gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating. Er is in deze stand van het geding op het eerste gezicht dan ook geen inmenging in het beweerdde familie- of gezinsleven van de verzoekster zodat niet moet worden onderzocht of voldaan is aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De verzoekster, die in België slechts tijdelijk en tot 19 oktober 2015 over een verblijfsrecht beschikte, nog voor de kwestieuze verklaring van wettelijke samenwoning (op 8 maart 2016), toont evenmin aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die er in se in bestaan alhier een beweerd gezinsleven dat is ontstaan tijdens illegaal verblijf verder te kunnen leiden en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering en het bestrijden van schijnsituaties anderzijds.

Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat de verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar beweerdde partner. Het verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekster alsnog zou voldoen aan de in de Vreemdelingenwet gestelde verblijfsvoorwaarden voor gezinshereniging op grond van een duurzame relatie.

De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Dit klemt *in casu* des te meer nu de verzoekster zich allerminst onbewust kan zijn van haar onregelmatig verblijf in België. Zij kreeg immers reeds vooraf een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij werd gewezen op haar onregelmatig verblijf in België. Het annulatieberoep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 12 februari 2016.

Wanneer men er zich bewust van is of diende te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde

verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing): een afgewezen asielzoeker “could not at any time reasonably expect to be able to continue his familie life in the Netherlands”).

Gelet op het voorafgaande, maakt de verzoekster *prima facie* geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar verzoekster ten slotte betoogt dat de politie haar woning heeft betreden zonder toestemming van haar of haar partner en zonder huiszoekingsbevel merkt de Raad op dat de grief onontvankelijk is aangezien de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de vasthouding of de wijze waarop verzoekster meegenomen is voor een vasthouding. De aangevoerde schending van artikel 15 van de Belgische grondwet is *prima facie* onontvankelijk.

Met haar betoog maakt de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

Het middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizendzestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

N. MOONEN